

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagene sattes til forhandling.

Ordføreren (Lysholt Hansen): Efter at der ved anden behandling af de to foreliggende lovforslag af et enkelt medlem var blevet rejst nogle indvendinger overfor den foreslåede adgang for tandlæger til at give universel analgesi, bebudede den højtærede minister, at han ville tilstille udvalget en yderligere redegørelse for de sagkyndiges syn på det rejste spørgsmål. Denne redegørelse har udvalget modtaget og behandlet i samråd med ministeren og professor Husfeldt. Redegørelsen, der er optrykt som bilag til tillægsbetænkningen, har fundet fuld og enstemmig tilslutning i udvalget. Det understreges i redegørelsen, at kun tandlæger, der gennemgår et særligt kursus og følger de regler, som især vil blive fastsat af sundhedsstyrelsen, vil få ret til at anvende denne bedøvelsesform. Hverken de førende personligheder på dette område ved Danmarks Tandlægehøjskole eller den alsidigste og højeste sagkundskab ved det lægevidenskabelige fakultet ved Københavns universitet har næret betænkeligheder ved forslaget. Det gælder således også den daglige leder af det herværende internationale anæstesikursus, dr. Wainø Andersen. Det vil sige, at der da ikke her i landet kan indhentes yderligere sagkyndig bistand.

Imidlertid har narkoseoverlægen ved Fin- seninstituttet og Radiumstationen, H. Ruben, ført en betydelig korrespondance med førende kapaciteter på dette område i en lang række lande, hvor retten til universel analgesi gennem flere år har været tillagt tandlægerne. Denne korrespondance er ligeledes tilstillet udvalget og optrykt som bilag til betænkningen. Korrespondancen omtaler bl. a. en 10-årig undersøgelse af alle bedøvelsesdødsfald i New Yorks by- område og en tilsvarende undersøgelse for Londons vedkommende. Der foreligger altså her et erfaringsmateriale på mange millioner bedøvelser af forskellig slags. Overlæge Ruben konkluderer sine betragtninger i følgende, som jeg skal tillade mig at citere:

„Der er aldrig refereret noget dødsfald i forbindelse med universel analgesi givet af tandlæge i tandlægepraksis. Der er

heller ikke refereret eller kendt nogen alvorligere komplikation, dette forøvrigt til sammenligning med lokal analgesi, hvorunder enhver tandlæge kommer ud for komplikationer, og hvor talrige dødsfald er refereret.

Erfaringen fra de lande, hvor det er tilladt tandlæger at anvende universel analgesi, blandt andet Storbritannien og USA, har således vist, at denne metode er rimelig sikker.“

Efter at vi i udvalget har modtaget disse oplysninger, og efter at vi yderligere har drøftet problemet med professor Husfeldt, indstiller vi begge lovforslag til vedtagelse i uforandret skikkelse.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel): Jeg takker udvalget, fordi det ved den fornyede behandling er kommet til det resultat, at det indstiller lovforslagene til vedtagelse uforandret.

Jeg vil gerne beklage, at jeg ved lovforslagenes anden behandling undlod at besvare et spørgsmål fra det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, som oven i købet blev gentaget, men det skyldtes den særlige karakter, som debatten fik, at jeg glemte at besvare dette spørgsmål. Jeg har underhånden sagt til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, at det ikke var af uhøflighed eller anden grund, og nu vil jeg gerne besvare det i dag.

Jeg forstod det ærede medlem hr. Oluf Pedersen således, at han ville gerne have rede på, om lægeforeningen har forbudt sine medlemmer at samarbejde med tandteknikere. Det er der ikke noget om. Der er ikke af foreningen udstedt sådant forbud. Det, der foreligger, er, at den almindelige danske lægeforening i sine kollegiale vedtægter har en bestemmelse i § 8, stk. 2, der udtaler, at operationer, der foretages for at præparere en mundhule til indsætning af kunstige tænder — det vil navnlig sige tandudtrækning — ikke må foretages i en tandteknikers lokale eller i dennes nærværelse, og at honoraret ikke må gå igennem vedkommende tandtekniker. Der er altså allerede efter den bestående ordning adgang til et samarbejde mellem lægeforeningens medlemmer og tandteknikere, idet der ikke er noget i vejen for, at en læge behandler en patient, der siden skal have protese hos